

Midnattsropet

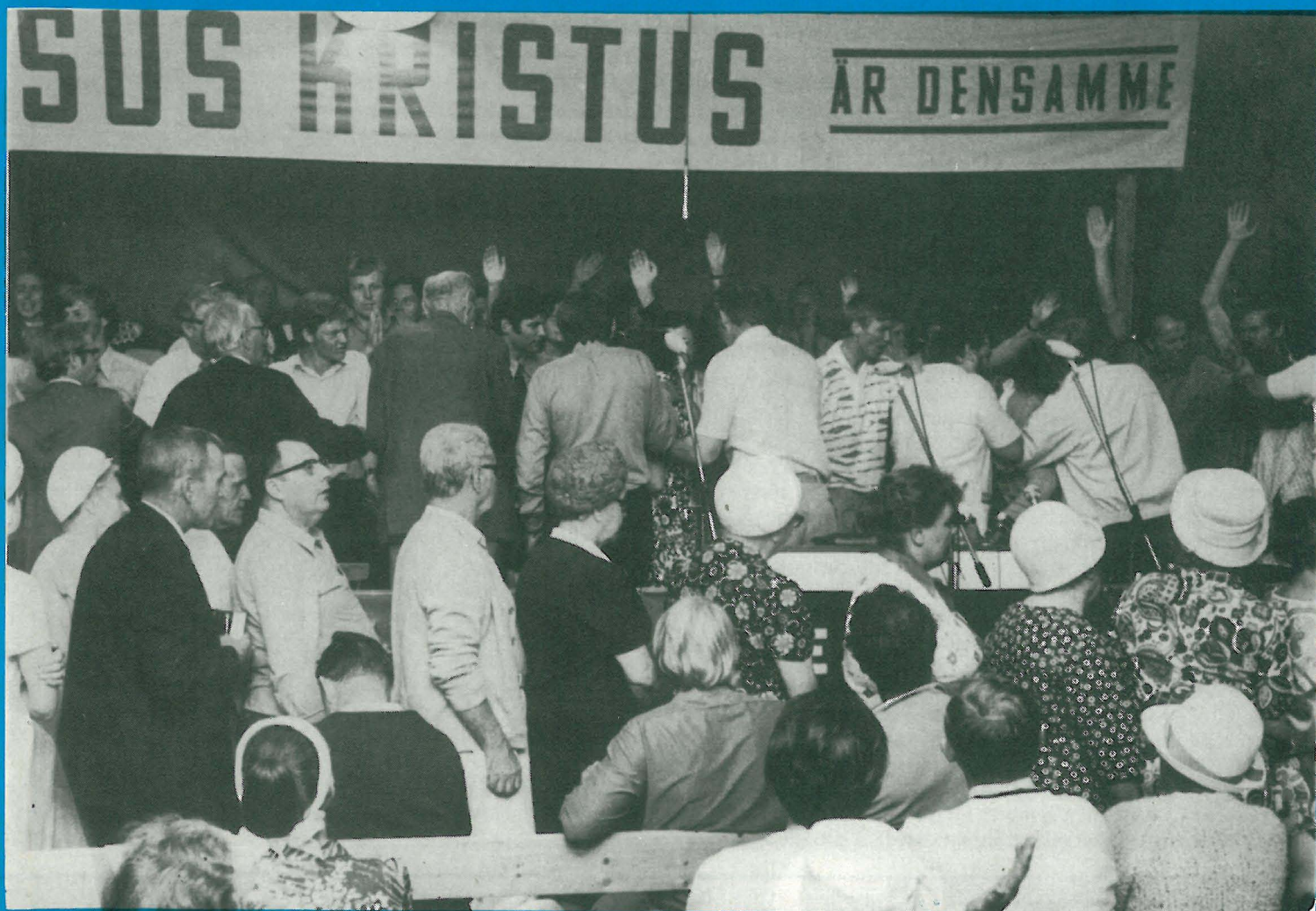
Nr 15 - 1975 - årg. 15 - pris kr 1: 80

Maranata • Du vår Herre kom!

Kamp för väckelsekristen tro

Vem för den vidare i en tid då Bibeln som fundament ifrågasätts från alla håll. Var står exempelvis de kristna socialdemokraterna? Följ debatten på sid 8—9 mellan C G Boëthius, Broderskapsrörelsen och Arne Imsen.

Väckelseatmosfär i Malmköping

Christina Gustafsson, Götene

Kristendom gäller liv eller död

"Ingen kan komma till mig, om inte Fadern, som har sänt mig, drager honom". Joh 6:44.

Sanningen i dessa Jesu ord har Håkan och jag fått förstå det sista halvåret. Vi har upplevt hur Gud har dragit oss och lett oss fram till ett personligt möte med Jesus. Det är heliga upplevelser, och orden blir så billiga. Man pratar inte om det hur som helst. I vissa kretsar är det heller inte modernt att i ett vittnesbörd öppna sitt innersta, men jag vill göra det ändå till Jesu ära.

Halvdan kristendom

I vintras annonserades det maranatamöte i Lidköping. Vi hade fått respekt för rörelsen genom tidningen Midnattsropet. På en marknadsdag i Götene hade Håkan något år tidigare köpt en grammofonskiva och prenumererat på tidningen, vilken jag läste då och då, när jag var på det humöret. Skivan däremot irriterade mej på något sätt... Vi åkte på torgmöte och SÅG och hörde. På kvällsmötet möttes vi av en atmosfär och en skärpa i budskapet som vi inte upplevt tidigare. De sjöng de gamla slentriansångerna, som jag själv så många gånger sjungit från estrader i olika kyrkor. Här blev det plötsligt bekännelsesånger med djup andlig innebörd. "Alla, alla skall se. Alla, alla skall se den härlige Jesus jag äger. Ja, alla, alla skall se". Den kören var så tjugig, hade jag tyckt och som barn brukade jag gaspa när jag kom till aaaaalla. Nu talade den Helige Ande till mej. Jag hade ju alltid bekänt mig vara frikyrkokristen, men hade väl någon sett Jesus i mitt liv? Jag visste ju så väl att jag inte levde

Malmköpingsveckan 1975 var en folkrik och färgstark upplevelse. Två av dem som i år var med för första gången, Christina Gustafsson från Götene och Gerda Nilsson, Trollhättan, har sänt oss var sitt vittnesbörd som visar hur den enskilde möter Gud i mängden. Fru Nilsson skriver: — Vilken syskongemenskap när brasilianare, chilénare, araber, norrmän och kineser klappade i händerna till Herrens ära... en underbar liturgi. Vår syster döptes också under veckan något som säkerligen inte var planerat i förväg.

Eftersom de öppenhjärtiga vittnesbörden är skrivna av två representanter för den etablerade kristenheten bevisar de hur långt avfallet gått och hur fattigt det egentligen är i våra kyrkor. Präktigheten till trots.

Den andliga och väckta människan nöjer sig emellertid inte med lite kyrklig kultur, skönsång och en tryggad vardag. Den måste vidare ända fram till de urkristna kraftkällorna. Men det kostar på, menar både fru Gustafsson och fru Nilsson som nu brutit upp och tagat ut från gamla och invanda sammanhang.

som jag innerst inne önskade. Jag upplevde förtvivlan över min halvdana kristendom. "Den som inte församlar med mej han förskingrar", hade Jesus sagt. Så fortsatte de sjunga: "Han lever, skall aldrig dö igen HAN BER FÖR DEJ SOM STRÄVAR TILL FAR I HIMMELN... De hungriga han mättar och den svage kraften får, missmodig själ blir fylld med segersång..." Jag kände att en klump lossnade från hjärtat — och satte sej i halsen. Både andligt och bokstavligt. Jag kunde inte sjunga. Jag hade ingen del i sångernas vittnesbörd. Jag var djupt skakad. Det var Jesus som visade mej min situation.

På natten lyssnade vi på en kassett vi fått låna. Bibelstudium av Arne Imsen. Nästa kväll var vi på mötet igen. Det går inte att beskriva den kamp som följde. Jesus kallade mej. Jag fick en sådan längtan efter att få uppleva honom radikalt i mitt liv. Vi hade nu sett hans makt att frigöra andra människor. Men hela min tankevärld var fylld av protester och ett virrvarr av religiösa ideologier. Maranata — nej, det tog emot. Trots den fläkt av liv och övernog de förmedlat.

På bibelstudiedagar i Örebro i slutet av januari kom det att gälla liv eller död för mej. Antingen slippa förödmjuka mej och

Forts. sid. 14

Gerda Nilsson, Trollhättan

Vilken underbar liturgi

– när alla folkslag klappade i händerna

Under min uppväxt och ungdomstid hade jag förmånen att vistas i kristen gemenskap. För mej var det självklart att komma till Jesus med nederlag såväl som segerglädje. I mig har det inpräntats att Gud är solidarisk med varje sparv som faller till marken. Lukas 15: Nittionio rättfärdiga som ej behöver bättring är bättre än en förlorad som kommer till tro. Det är värt att minnas i evighet, Amen. När krigstidens bomber föll, bad vi för dem som kastade dem. Vi skulle gå in i evigheten ej hatande, utan bedjande.

År 1946 kom jag till Sverige. Det blev så att jag stannade här. Antagligen har materialismens spöke periodvis vuxit till i min själ. Det ligger i tiden att det mesta handlar om pengar.

Underbar liturgi

Maranatabudskapet är väckelse till besinning att vår HERRES dag snart är inne. Att prisa HERRENS namn som Gunno Anderzon gjorde första dagen i Malmköpingskonferensen grep mig djupt. Det hade jag ej gjort på flera år utom genom någon sång. HERREN prisades veckan igenom! Klappandet i händerna upplevde jag som en underbar liturgi. Christina Imsen sjöng som om hon bad:

*O HERRE, din nåd är mig nog
Din kärlek ej gränser vet
Barmhärtig du är mot syndare
Jesus, vem är dig lik?
Jag aldrig kan fatta
Vad du såg, HERRE, i mig?
Så full av synd, så full av skam
Då jag till korset kom fram.*

Då kände jag stor tacksamhet! Guds barn är ofta besvärliga barn. Vi behöver

ofta försoning vid Jesu kors! Tillsammans sjöng vi: "Här finns ingen plats för skvalder, avundsjuka och förtal; endast tack och lov och pris till HERREN kär".

När konferensveckan är slut, berättar vi väl inte händelser om bröders och systrars vittnesbörd som om de vore nederlag för att man i ödmjukhet vittnat om var man stått och står i sin kamp att tillhöra Jesus?

Vi är ofta besvikna på varandra eftersom vi är så unika. Det behövs ingalunda uppträdande i strålkastarljuset för att komma på fall. Äran tillhör ju endast Jesus. Guds folk har aldrig tid (— eller borde ej ha tid) att sola sig i personlig framgång.

Bo Högländer bad: "Tack Herre att du smörjer dina vittnen!" Priset vare Herren! Vidare talade han om vår begränsning, men att Gud är obegränsad — Halleluja! Psalmisten Davids sköna poesi, av Gud inspirerad — upplevelser David haft med Herren. Däremot var Saul religiös, men ej riktigt frälst. Bland det viktigaste framhöll H. att bitterhet var värre än synden och tillsluter oss. Den gör oss hårda. Var alltid öppna för förlåtelse; annars är allt förgäves.

Gunno Anderzon sammanfattade att vi skulle gå ut i tjänst med ett sinne som växte i Jesus och endast i honom! Inte i vår form! Inte låsta former! Alla lager i vår personlighet borde formas i Jesu Ande. Vi är på olika utvecklingsstadiet. Det är jobbigt, men Gunno prisade och lovade!

Dopfrågan

När jag kom till Malmköping hade jag ännu ej tänkt på dopfrågan. En dag under pastor Arne Imsens predikan kändes det som ett stygn i mitt hjärta. Pastor Imsen sammanfattade i orubblig tro: "Om du inte

lyssnar till locktonerna av vår Herre, då kommer han att jaga dej! Nere i tältet på kvällen kände jag hur Gud sökte mej med dopbefallningen. Vår son Lennart övertygade min make och mej nästa dag om dopet. Vi upplevde frid genom beslutet, och döptes i Hosjön på lördagen.

Jag skulle önska att Davids psalm som Kickan Sundström sjunger så underbart vackert, kunde komma ut till milliontals stressade människor: "Jesus den gode Herden är"...

Pastor Arne Imsen dundrade om det egna jaget som den väckelseprofet han i sanning är. Han gisslade självupptagenheten, högmodet. Människan är fast i sina 105 hästar under plåten. Men man behöver bara vara vaktman, polis, ha ett bälte, vara ledare av något slag. Ja, det krävs ej mera än att man köpt sej en hatt, så kan man vara fast i den. Olika ting har blivit ens herrar i stället för ens tjänare.

Matt. 6 skall stå klart för oss var och en. Var skall vi samla våra skatter. Vad hjälper det oss att vinna världens aktning? Fåglarna visste ju när de skulle lämna på vingarna till varmare land. Vet inte vi som är mer än de var vår trygghet och säkerhet skall sökas?

Hur härligt vittnade och sjöng inte den norska gruppen från Gjøvik! Vilken samskongemenskap, när brasilianare, chilenaar, araber, malaysier, kineser, m. fl. talade och sjöng om Kristus! Alla slags folk klappade i händerna; prisande och ärande lovande Gud! Huru prisade och lovade inte dragspelaren och sångaren! Han kunde aldrig hålla tillbaka sin lovprisning... (Berodde det på något alldeles speciellt?)

Jag frågade Bojan Blomberg i köket, hon som för länge sedan blivit pensionär, hur

Forts. sid. 14

Med livet som insats

Tal av Arne Imsen Del. IV

Under den senare hälften av 60-talet höll Arne Imsen en rad uppmärksammade tal i Viktoriasalen under titeln Med livet som insats. Idag, 1975 kan vi läsa och tillämpa dem på en bra mycket bistrare verklighet. Det profetiska ordet står fast. Så ock mobiliseringsorden att ta upp kampen för den väckelsekristna tron. NU.

Då individen gripes av väckelsen och är redo att ta konsekvenserna, då kommer detta att utöva ett oerhört tryck på omgivningen — ett tryck som skulle nå ända upp i regering och riksdag. —

Jag har tidigare talat om föräldrar som tar konsekvenserna av sin tro och blir fråntagna sina barn. — Det är klart att myndigheterna kan ta barnen från en, två eller tre familjer, men vad skall man göra med hundra eller tusen familjers barn? Förstår ni vad jag menar? — Och det är likadant på flera andra områden. —

När det gäller arbetet inom sjukvården är det samma sak. Där finns regler givna till patienternas skydd, som förbjuder en troende sjuksköterska att samtala med de intagna för att visa dem vägen till Kristus. Myndigheterna säger: Du får icke oroa patienten. — Den troende sköterskan vet att här är en människa på väg till ett evigt helvete, okunnig om frälsningens väg. Vad skall hon göra? Sjukhusmyndigheterna

bjuder tystnad, men samvetet ropar: Säg ett ord om Jesus! — Vill sjuksköterskan då ta konsekvenserna av sin tro, sätter hon sin kallelse att evangelisera före lojaliteten mot myndigheterna.

Det fruktansvärda är att mitt under det samhället säger: Patienten får inte bli upprörd — patienten kan få men för livet — så ställer detta samhälle sin förnämsta medicinska teknik till förfogande för att expediera icke önskvärda individer. Här möter oss det verkliga föraktet för människolivet. — Mord i humanitetens namn är laglöshetens filosofi. — Jag skulle kunna berätta fruktansvärda saker, som sker här i landet, på detta område. Det är inte alls länge sedan jag samtalade med en av våra unga vänner, som är sjukvårdsbiträde och som då berättade att hennes uppgift var att paketera alla aborterade foster på sjukhuset. Vad skall en levande kristen göra i en sådan situation? — Protestera naturligtvis — det finns ingen möjlighet att vi som kristna kan vara med i en sådan hantering.

Oerhört tryck

EN sjuksköterska kan man förtidspensionera eller skicka till en psykiater och få henne sinnessjukförklarad. Det kommer man också alldeles säkert att göra. Så fort människor avviker från det beteende, vilket samhället har accepterat som normalt, då betraktas den människan som sjuk — det är klart att om en ensam människa vågar träda upp mot samhället och myndigheter, präster, läkare och psykologer, då måste hon anses vara sinnesförvirrad!

En sjuksköterska kan man förtidspensionera eller förtidspensionera, men hur blir det om tio, femtio, hundra eller tusen sjuksköterskor börjar ta konsekvenserna av sin kristna tro? Ja, då blir det inte lätt för ett kristendomsfientligt samhälle! — Man kan inte fylla mentalsjukhusen med frälsta sjuksköterskor. Jag säger igen: en konsek-

vent tro utövar ett oerhört tryck på omgivningen.

Massmänniskor

På ett liknande sätt är det också inom socialvård, kriminalvård och ungdomsvård. Våra troende kuratorer får icke säga de hjälpsökande någonting om Jesus Kristus — ingenting. Men hur skall en man eller kvinna med en konsekvent kristen tro, som sitter i den rådgivande verksamheten reagera, då hon ser att hennes klient icke är ett socialt utan ett andligt problem? Skall hon ändå förlita sig till mänskliga medel och resurser, som icke kan hjälpa, då hon är anförtrödd ett evangelium, som rymmer lösningen på problemet? Även här måste man lyda Gud mer än människor. —

Vårt välfärdssamhälle säger att vi har experter som sörjer för själavården — vi tillhandahåller den religiösa undervisning som är erforderlig — vi har statsanställda präster med organiserad kyrklig verksamhet — tjänstemän med akademiska betyg i psykologi och sociologi. — Vårt moderna samhälle har gett oss en del bra saker, men samtidigt vill det ta ifrån oss det väsentliga — vår själ — och göra oss till själslösa massmänniskor.

Vad jag tror på är att vi alla, som tror på Jesus, reser oss upp och börjar evangelisera — med alla konsekvenser det medför. Är du med här? — Här kallar Gud oss till strid. Det är inte säkert att vi blir så många — troligen inte. Men jag vet, att vi kommer att bli tillräckligt många för att riva himmelens härlighet ned över skaror av människor som längtar efter ett oförfalskat, rent evangelium. —

Nu kallar Gud oss ned från åskådarläktaren för att vi skall kasta oss in i kampen mot satan och hans valde. Vill du vara med? —

Hövdingen kallar till strid — skall du lyssna till mobiliseringsorden? —

Allting gemensamt — en fantastisk idé!

sade den tunisiske studenten som gästade Gamla Bro

Rapport från storfamiljen: Stina

Arabiska bröder studerar Bibeln.

Det var fredag kväll på Gamla Bro. Billast efter billast hade åkt till Malmköping. Apparater och lådor, matvaror och madrasser bars ut och lastades och kördes iväg. Framåt elvatiden var det ganska lugnt i huset.

Vi satt ett gäng på den stängda serveringen. Det var några av våra nyfrälsta chilennare som inte var lediga från sina arbeten under helgen. Och så vi som skulle sköta jourtjänst i huset. Vi var litet molokna allihop. Det kändes tomt när syskonen åkt. Men så började vi sjunga. Yvonne hämtade sina spanska sånger, och vi sjöng maranatasånger på spanska, klappade i händerna och pratade och räknade ut vilka dagar var och en av oss hade möjlighet vara med i Malmköping.

Paulus, som ännu inte lämnat sig åt Jesus (jag menar nu Paulus som kommer från Chile!) satt också med och lyssnade. Han var ganska glad och tuff när han kom till Sverige. Han sökte sommarjobb för sina medicinstudier i Spanien. Men nu har han varit här tre veckor utan att få jobb. Och är ganska bekymrad. Han har gått på möten. Men han vill förstå, innan han lämnar sig åt Jesus...

Vi slog upp Jesaja 55, och pekade på v. 6 "Söken Herren medan han låter sig finnas". Men Paulus upptäckte något intressant i första versen, och började läsa högt på sitt modersmål: "Upp, alla I som ären törstiga, kommen hit och fån vatten;

hit och hämta säd och äten. Ja, kommen hit och hämta säden utan penningar och för intet både vin och mjölk. Varför given I ut penningar för det som ej är bröd och edert förvärv för det som icke kan mätta? Hören på mig, så skolen I få äta det gott är..."

Så fortsatte han rakt genom hela kapitlet. Sedan satt han länge och tittade på de första verserna. Utan penningar — ja, situationen är akut för stackars Paulus. Och orden talade till hans hjärta.

På lördagen följde Paulus med till Malmköping. Tillsammans med tre från Bolivia, och två av våra nyfrälsta chilennare.

Vi kom i samspråk med en ung man från Tunisien som semestrar i Sverige och några dagar bott på Gamla Bro. Han ville äntligen veta vad den där konferensen alla snackar om egentligen går ut på. Och jag översatte på spansk-engelsk-franska och ivriga viftningar med händerna vad det handlar om. När alla uttrycksmedel tog slut, sprang jag efter Kader — vår broder från Algeriet som bott och arbetat över ett år på Gamla Bro. Han fick fram en fransk bibel, och pekade på vår mönsterbild för arbetet i församlingen — Apg. 2. Han läste om den urkristna socialismen. Höll sig tillsammans — ständigt var dag — sålde sina jordagods — allting gemensamt.

Den tunisiske hostirestudenten läste, nickade, läste igen. Vilken fantastisk idé! sa han. Och vi kom överens om att han skulle följa med till Malmköping måndag. Så spännande allting är!

Födas på nytt

Hotell och vandrarhem är fullbelagda. Världskongressen har vi märkt av på så sätt att det kommer ännu flera gäster till Gamla Bros resandevåning. Två brasilianskor som deltar i kongressen bor där. Och tre norrlänningar från Öjebyn kom också. För att höra Billy Graham på Skansen i Stockholm och besöka maranatakonferensen i Malmköping.

Söndag. En politisk flykting från Chile, skådespelare till yrket, som bott på Gamla Bro, kom på besök under förmiddagsmötet då Tage och Folke, våra bröder från Göteborg, hade förmiddagsmöte i Brosalen. Jag som var telefonvakt under tiden kom i samspråk med honom. Det visade sig att den tid han bott på Gamla Bro satt djupa spår i hans värld.

— Vad är det för skillnad på er och oss? Jag ber också väldigt mycket. Och tror på Jesus, undrade han.

Och vi läste tillsammans i ett spansk Johannes-evangelium om Nikodemus brydsamma situation. Och vad Jesus sade till honom: Du måste födas på nytt...

Sent på kvällen ringer det på dörren. Utanför står en blond flicka och hänger med huvudet.

— Jag har så svårt att klara av det här med Gud, mumlar hon.

Vi bjuder in henne, samtalar och beder. Också hon följer sedan med till Malmköping dan därpå.

Måndag morgon åker vi till konferensen. Julius, en av våra nyfrälsta bröder, står färdig att gå till sitt arbete. Han tittar modstulet efter oss när vi kryper in i bilarna, tillsammans med fyra finska vänner, som anlänt på morgonen för att åka till konferensen. Julius blir ledig först på lördag...

STINA FRIDOLFFSSON

Att korsfästa Kristus på nytt

Predikan i sammandrag
av Arne Imsen del II

Pingstdagen var domen över den judiska skökoreligiositeten. Vi möter den där fullmogen och maktmedveten. I Hebreerbrevet möter vi samma skökoväsande i sitt begynnelseskede i den unga kristenheten. Men när vi jämför dessa tillstånd märker vi att det inte är någon väsenskillnad mer men väl gradskillnad judendomen hade haft några årtusenden på sig.

I Laodisea möter vi sedan den fullmogna avfallna kristendomen. Så småningom om vi följer historien finner vi skökokristendom och skökojudendom förenade i systemet Babylon. Modern har funnit sina döttrar.

Det var det begynnande avfallet som Paulus mycket tidigt tog upp kampen emot, menar Imsen här i sitt studium.

Detta är den andesmorda församlingens kännetecken. Man upphör att vara knorrisk och kritisk, elak och oförsämd. Man kommer ut ur missmod och vankelmod, ut ur högmod, och så blir man fylld av Guds helige Ande och får ett nytt älsklingsämne. Man börjar tala om Gud och hans dråpliga gärningar. "De blevo alla uppfyllda". Det fanns en annan grupp, som också blev uppfylld. När vi talar om extas och dylikt, så glömmar vi att hela människovärlden är egentligen berusad av något vin. Ett andligt vin. En del blir uppfyllda så att de talar om Guds dråpliga gärningar, men det som stämmer några till tacksägelse, det uppfyller andra med häpnad. De hade också druckit, men de hade druckit ur vinet från den judiska skökobägaren och berusats av det. De var i Jerusalem för att fira gudstjänst, men de kände icke Jesus, och var helt främmande inför Andens yttringar. De blev uppfyllda av häpnad.

Man kan känna igen det här reaktionsmönstret. Det är inte bara en ande verksam. Det är ett svalg befäst mellan dem som talar om Guds dråpliga gärningar och de som menar att de som gör det är fyllda av sött vin. Här ligger skillnaden: Fromma

judiska män menade att de var fulla av sött vin, men hjälplösa judiska män talade om Guds dråpliga gärningar.

Så kommer detta fantastiska budskap, som inte är resultat av skrivbordsarbete hopklottrat genom teologiska studier eller studier av friförsamlingar och lexikon: Det är inte så som ni menar att dessa är fulla av sött vin. Det är bara på det sättet att här uppfylles det som är sagt genom profeten Joel.

Jag ser framför mig hur de står med bokrullen under armen och tittar, uppfyllda med häpnad på dem som har bokrullen i hjärtat och säger: Här uppfylles det som är sagt... Det är en väsentlig skillnad på huvudets religion och hjärtats. När Gud börjar verka kommer alla fromma och vill möta, bedöma och beräkna. Och de kan bokrullen på sina fem fingrar. Men de har inte någon levande kontakt med den eviga världen. Så när de skall bedöma en livsrörelse, då bedömer de yttringarna, beteendet, och psykologiserar bort alltsammans.

Budskapet tränger igenom attityderna och avslöjar vad som finns dolt i sinne och samvete, och inför denna oerhörda röntgenbehandling blir gycklarna, de fromma

judiska männen helt plötsligt överbevisade syndare och hjälplösa barn. Stora karlar börjar fråga: Vad skall vi göra? Befästningsverket har störtat samman, sanningen kryper fram som den är, eller som vi tror den är. När vi skall ha fram en sanning, då bygger vi upp den på en hel serie lögnar och några halvsanningar, och av det gör vi en stor sanning. Så flyttar vi in i sanningen, och lever kanske hela vårt liv i en förljugen värld.

Det kommer ett budskap som hör pingstdagen till. Det är budskap till fromma. I detta sammanhang är det fromma judar omvändelsebudskapet är riktat till, men Hebreerbrevets omvändelsebudskap är riktat till fromma kristna. Dessa fromma judar och fromma kristna har det gemensamt att de har korsfäst och håller på att korsfästa Kristus.

Pingstdagen var domen över den judiska skökoreligiositeten. Där har du den i sitt mogna, maktmedvetna, utstuderade och självmedvetna skick. Men i Hebreerbrevet möter vi den i sitt begynnelsestadium i kristenheten. När vi jämför dessa tillstånd med varandra, så upptäcker vi att det är ingen väsensskillnad, men en väldig gradskillnad, därför att judendomen har haft några årtusenden på sig.

"Gören bättring"

Kristendomen saknar den erfarenheten och mognaden, men den skaffar sig det så småningom, och slutresultatet möter vi i dess fullmogna tillstånd i Laodicea. Så småningom upptäcker vi att skökokristendomen och skökojudendom är förenade i en enda skökokyrka, som kallas det stora Babylon. Modern hittar sina döttrar och samlar dem under sitt tak.

Det är viktigt att vi får reda på vad som är orsaken till utvecklingen. Vad som gör att den börjar, hur den kan fortsätta och avslutas på ett så tragiskt sätt.

I Apg. 2:38 läser vi befallningen "Gören bättring". Den här befallningen kommer igen. I Upp. 2:5, 16, 21, Upp. 3:3 möter oss liknande uppmaningar. Vilka vänder sig denna bättringsförkunnelse till?

I Hebr. 5:11—14 läser vi: "Härom hava vi mycket att säga, mycket som är svårt att göra tydligt i ord, eftersom I haven blivit så tröga till att höra. Ty fastän det kunde vara på tiden, att I själva voren lärare, behövdes det snarare att man nu åter undervisar eder i de allra första grunderna av Guds ord; det har kommit därhän med eder, att I behöven mjölk i stället för stadig mat. Men om någon är sådan, att han ännu måste leva av mjölk, då är han oskicklig att förstå en undervisning om rättfärdighet; han är ju ännu ett barn. Ty den stadiga maten tillhör de fullmogna, dem som genom vanan hava sina sinnen övade till att skilja mellan gott och ont."

Och i Hebr. 6:4—6 läser vi: "Ty dem, till

vilka ljuset en gång har kommit och som hava smakat den himmelska gåvan och blivit delaktiga av helig ande och som hava fått smaka det goda gudsordet och den tillkommande tidsålderns krafter, men som ändå hava avfallit — dem är det omöjligt att återföra till ny bättring, eftersom de på nytt korsfästa Guds Son åt sig och utsätta honom för bespottelse."

Vilka var det omöjligt återföra till ny bättring?

Nya element

Under den andra generationen hade det inträffat en bestående och tydligt markerad förändring på flera punkter. Psykologiskt, moraliskt och andligt. Det gäller verksamhet, teologi, inspiration och vision. Alltsammans var på ett eller annat sätt anfrått och påverkat. Framför allt visar det sig i församlingens stridsmoral. Den har gått förlorad, så aposteln måste påminna dem om en förluten tid, då de offrade och var redo att ge sig själva och utstod ett lidande — inte ens drog sig för fångelse. Men nu hade det inträtt en andlig nivåförändring. Det visar sig i teologin, därför att nya element har kommit in och påverkat församlingen, inifrån. De fanns med från begynnelsen, och var neutraliserade så länge församlingen levde i sin ursprungliga uppenbarelse och förnyades kontinuerligt och oupphörligt, genom ständigt nya offer.

Det var grekiska och hellenistiska och andra grupper judar i församlingen. Präster som kommit till tro och låtit döpa sig utgör ett element i församlingen. Dessa olika bildningsnivåer och sociala nivåer och för övrigt traditioner som fanns representerade hade smält samman genom andens eld och uppenbarelse, men då denna genom en systematisering gick förlorad, och en begynnande institutionalisering av verksamheten hade börjat, då föll församlingen isär i de ursprungliga blocken.

Man försökte provisoriskt lösa det, exempelvis genom tillsättandet av de sju diakonerna. Det var säkerligen eftergifter för olika befolkningsmoment och traditioner som fanns i församlingen.

Utväljen ibland eder några som kan betjäna de här missnöjda och knorrande grupperna i församlingen, säger apostlarna. De var redo gå ganska långt på eftergifternas väg. Av den ena gruppen, som kanske var den största, tog man sex bröder, och en av de övriga. Sju män fick myndighet och befogenhet att tjäna vid borden.

Jag tror inte man löste några problem genom de organisatoriska åtgärderna. Det förefaller inte vara så. Man sköt i stället problemen framför sig. Det som kom att lösa gemenskapsproblemet var förföljelsen, då man smälte samman genom det lidande man mötte. Några organisatoriska planer eller andra mänskliga ingripanden kan inte bota sjuka eller knorriska sinnen.

Kanske man kan mildra skadeeffekterna och övervinna temporära, akuta situationer, men det blir inga förblivande lösningar. Det som skall till är ett gudomligt ingripande. Det inte andeuppfyllelsen rår på, det kan lidandet åstadkomma. Gud har flera metoder, och ibland så använder han lidandesugnen för att smälta ner oss.

Gud vet hur han skall behandla oss, fastän vi inte vet det. Han har metoder. Om det ser kaotiskt och problematiskt ut, så väntar Herren längre fram med sina metoder, och de är effektiva! Går det inte med andedop och uppfyllelse, så plockar Gud bort människor. Vill de inte gå frivilligt, så skickar han dem. Han frågar inte hur länge som helst om vi är beredda och villiga överlämna oss åt honom och om vi vill gå hans vägar och bli hans budbärare. Rätt var det är så kommer han in i vårt liv och tar itu med oss. Det vill säga, han avkläder oss det som hindrar oss, och sparkar undan de stöd som vi förlitar oss på, och lämnar oss ensamma. Gud har metoder, och han kommer att lyckas, även med den mest bångstyryge.

Man har frågor om Gud använder sjukdom och lidande. Jag önskar icke att någon drabbas av sjukdom, men det är väl bättre att drabbas av fysiskt lidande än av ett evigt lidande. Gud kan ta ifrån oss både hem, medel och hälsa — alltsammans för att frälsa oss. Håller församlingen på att bli stolt eller självmedveten; börjar manipulera och fingra på sanningen, lägga någonting till den ursprungliga uppenbarelsen, eller skapa någonting bredvid Guds tanke, så har Gud egna metoder för att upplösa det.

När församlingen var kringsspridd, hade man ingen användning för diakoner. Och av diakonerna blev den ene evangelist i Samariens huvudstad, den andre blev strax efter martyr. Han dog i stenregnet. Den tredje drog åt ett håll, och den fjärde åt ett annat. De försvann ut i periferin. Det finns orsaker till att det går snett. Vanligtvis sammanhänger det med att man förlorar den ursprungliga gudsbilden och skaffar sig en ny. I detta sammanhang möter vi en annan Kristus. Den Kristus som fanns i förstene bar utgivandets kännetecken och prägel. Man visste inte hur mycket man skulle ge. Man gav allt. Sålde sina jordagods och vad man eljest ägde. Man sålde det utan att det var speciellt utsagt i Skriften att man skulle förfara på det sättet. Man gjorde det därför att man var gripen av en högre kärlek. Man sålde, gav ut, utan att kräva något tillbaka. Så smyger sig en ny mentalitet in i församlingen. Den ena folkgruppen tycker sig förbisedd, och den ena har fått mer än den andra.

Om man haft kvar det ursprungliga utgivande sinnet, då hade man förmodligen tackat Gud för att de andra fick mera. Inte krävt att få lika mycket som de andra. Så hade man tackat Gud för det tills man

Forts. sid 14

Arne Imsen, Maranata

Först och främst den enskildes frälsning

Stig Hamring, Broderskapsrörelsen

Socialisten vill inte vänta på himmelsfärd

Referat: Gustaf Jillker

Foto: Lars Andersson

— Jag äger en fundamentalistisk bibeltro och därav en pessimistisk kultursyn och tror alltså inte på någon form av utveckling för jorden, började Arne Imsen sitt anförande vid en debatt, som Broderskapsrörelsen i Bromma anordnat om kristendom och politik.

Ett hundratal personer hade infunnit sig

Arne Imsen

— I det ögonblick som den lilla väckelsgruppen integrerades med något annat pe den och förlorar just det som är typiskt

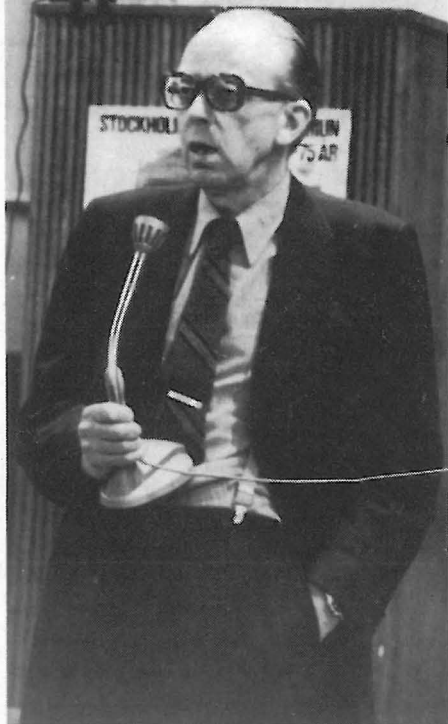
till Brommasalen för att höra Arne Imsen, föreståndare för Maranataförsamlingen och speciellt inbjuden, och Stig Hamring, ordförande i Broderskapsrörelsens lokalavdelning, debattera med varandra. Åhörarskaran bestod av en ganska brokig samling både maranatavänner och broderskare.

”Arne Imsen har ihärdigt kritiserat politisering och partiväsande. Vi socialdemokrater tar denna kritik på allvar och ordnar därför ett offentligt möte om kristendomen och arbetarrörelsen”, stod det att läsa på det flygblad, som delades ut före debatten.

— Vi ser det angeläget att först och främst sätta in vårt arbete för den enskilda människans omvändelse och frälsning, sade **Arne Imsen**.

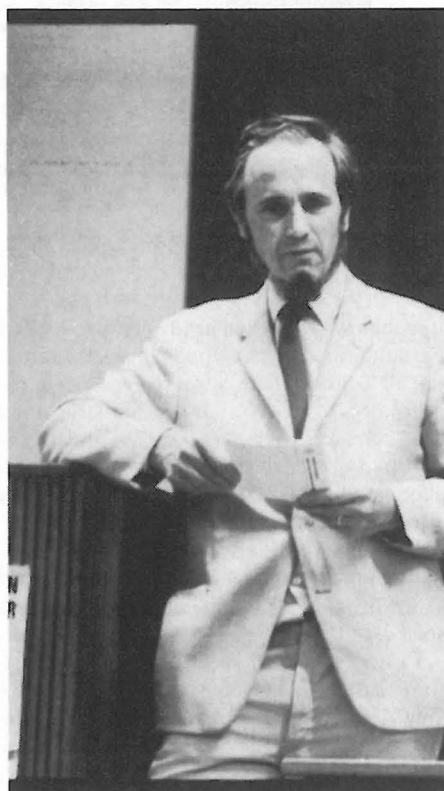
— Det stora problemet är nämligen synden. Problemet sitter inte i första hand i miljön eller samhällsstrukturen utan hos individen själv. Samhället kan aldrig förändras förrän individen förändrats.

Därefter plockade Arne Imsen fram en

Carl Gustaf Boëthius, f d chefred för Vår Kyrka, nu ordförande i RFSU och Broderskapare:

— Väckelsekristendomen är oumbärlig men måste även lära av den traditionella kyrkan.

Stig Hamring, kvällens värd:

— Kristendomen måste kompletteras med politiska och sociala insatser.

ständigare än tidigare, om vi bryter ner gränsen mellan religion och politik. Kristendomen måste kompletteras med politiska, sociala och ekonomiska insatser, om den inte skall bli en religion för svaga stackare och auktoritära ledare, förklarade Stig Hamring och lade av en bredsida mot Luther, pingströrelsen och KDS.

— Kan arbetarrörelse och kristendom arbeta skuldra vid skuldra, då kan vi ta nappatag mot kapitalism, miljöförstöring, utsugning, kulturkommersialism och kortsynt egoistisk välfärds politik.

Efter de inledande anförandena bjöd man på kaffe med dopp. Sedan lämnades ordet fritt för den som ville yttra sig. Först framme var **Carl Gustaf Boëthius**, f.d. chefredaktör för Vår Kyrka, numera ordf. i Riksförbundet För Sexuell Uppllysning.

— Väckelsekristendomen är oumbärlig, menade han, men väckelsekristendomen måste även lära sig något av den traditionella kyrkan.

— Den väckelsekristendom Arne Imsen talade om, misstar sig på en punkt. Jesus predikade inte bara tro, omvändelse och bättring, utan han var även beredd att hjälpa människorna i deras materiella lidanden. Vi skall alltså inte bara predika frälsning. Bara genom politiska och radikala sociala reformer kan människor bli hjälpta. Då väckelsekristendomen utvecklas vidare, kommer den att inse sitt oerhörda misstag.

Vad återstår?

— Den här beskrivningen av väckelsekristendomen är vanlig men inte alls riktig, svarade **Arne Imsen**. Väckelsekristendomen hävdar tvärtom, att den religiösa upplevelsen leder fram till ansvarstagande. Det finns en fundamental skillnad mellan väckelsekristendomen och kyrkokristendom, som vi däremot bör beakta. Väckelsekristendomen hävdar det kyrkokristendomen har en benägenhet att förneka. Väckelsekristendomen hävdar exempelvis Jesu Kristi övernaturliga födelse, därför att man äger en fundamentalistisk bibeltro. Det är orsaken till att väckelsekristendomen vill placera människan i evighetsperspektivet. Hon är en evighetsvarelse med ett moraliskt ansvar.

— Vi tror på Jesu uppståndelse, men om den tron rationaliserades bort, vad finns då kvar? Ja, ett socialt evangelium, filosofi och idéer men absolut inte ett apostoliskt frälsningsbudskap.

— Jag vill betona att detta verkligen inte är det kortsiktiga utan det långsiktiga frälsningsprogrammet. Väckelsekristendomen motsätter sig inga förbättringar och är inte passiv i samhällsarbetet. Vi tror dock att det lyckoparadis man vill uppnå i samhället är en chimär. Församlingen bör därför bli ett idealsamhälle. Börjar vi i den kristna gruppen att praktisera Bergspredikan, kommer vi att ge världen det föredöme, som den så innerligt behöver.

Forts. sid. 13

artikel han skrivit i Midnattsropet och läste högt.

— Den "mogna" människan har naturligtvis demokratiska synpunkter på bibelns auktoritära frälsningslära, läste Imsen. Antingen blir hon förnekare eller Guds försvarsadvokat. Genom att kalla det anstötliga i bibeln för "tidsbetonat traditions gods", förvandlar hon kristendomen till en oanstötlig samhällsåskådning, som hon försöker vinna allmänna opinionen med.

Arne Imsen läste vidare och nämnde både KDS och Broderskapsrörelsen.

— Utan att ge sig in i politiskt gräl med dessa fraktioner bör väckelseförkunnarna avslöja deras falska varudeklarationer. Alla former av politiserad kristendom underminerar just genom sin sammanblandning Guds ords auktoritet. De berövar människan evigheten genom att i stället konstruera jordiska frihets- och lyckoideal.

— Låt mig få betona, tillade Imsen, att väckelsekristendomen är inte verklighets-

främmande men världsfrånvänd. Orsaken till att vi satsar så helt på individens frälsning, är att vi tror att Jesus skall komma tillbaka. Vi tror på uppståndelsen, som den framställs i Nya Testamentet.

Därefter var det **Stig Hamrings** tur att beträda talarstolen.

— Socialisten vill inte vänta på himmelfärd utan vill förändra världen till det bättre, deklarerade han.

Jungfrufödelsen osund dogm

— Arvssynden, syndafallet och den individuella skuldbelastningen, jungfrufödelsen och Jesu uppståndelse är dogmer, som är osunda och förnuftsvidriga. Uppehålls den kristne vid sådana extrema tankar, förvrids uppmärksamheten bort från det väsentliga i befrielsearbetet. Även tanken på världens snara undergång kylvärder kristnes intresse för politiken.

— Vi går in i en verklighet som är full-

När tron är kommer riterna, konsterna, vaxljusen och småningom förgyllda helgonbilder

Ett studium om församlingens utveckling ur en bok av D.O. Belfrage

"En annan liknelse framställde han för dem; han sade:

'Himmelriket är likt ett senapskorn, som en man tager och lägger ned i sin åker. Det är minst av alla frön, men när det har växt upp, är det störst bland kryddväxter. Och det bliver ett träd, så att himmelens fåglar komma och bygga sina nästen på dess grenar'" (Matt. 13: 31, 32).

I de första två liknelserna se vi sädeskornet brukat som en bild av evangeliet om riket i dess väldiga kraft och fruktsamhet och i dess bestämmelse för världen. Men i den tredje liknelsen, liknelsen om senapskornet, se vi dels vad Kristi församling var avsedd att vara och dels vad den i stället utvecklats till.

Senapskornet är — såsom Jesus säger i liknelsen — bestämt att växa upp till en kryddväxt. Det grekiska ordet för 'kryddväxt' (Láchanon) kommer av en ordstam (Lachai'no), som betyder 'gräva', 'hacka omkring', och sålunda står i motsättning till det vilda, som växer upp av sig självt. Av detta kunna vi se, att 'himlarnas konungariket' icke kan uppstå genom människan; det är och förblir alltid en Guds plantering.

Det i Palestina förekommande svarta senapskornet är fem gånger så litet som våra vita senapsfrön och det minsta av alla frön. Det är en himmelsk lag, att endast 'den minste' kan bli störst (Luk. 9:48). Senapskornets ringhet och oansenlighet för ögat brukas av Herren Jesus såsom en bild av tron: 'Om I haven tro, vore den ock såsom ett senapskorn, så skolen I säga till detta berg: 'Flytta dig härifrån dit bort! och det skall flytta sig; ja, intet skall då vara omöjligt för eder' (Matt. 17: 20).

Det är av vikt, att vi väl bevara dessa Jesu ord i minnet, då vi skola söka förstå betydelsen av denna liknelse. Gud har skapat allt efter sin art: sädeskornet efter sin art och senapskornet efter sin. Betydelsen av sädeskornet känna vi till av det föregående. Här återigen få vi lära, och Gud har bestämt den bekännande kristenheten att vara 'en trons kryddväxt', som bär rik frukt, vilken är i stånd att försätta berg coh att rycka upp träd med roten (Luk 17: 6). Det var icke dess bestämmelse att uppenbara yttre storhet utan att fastmer utveckla *inre kraft*. Tron behöver icke

uppenbara sig genom träd; fastmer är den bestämd till att rycka upp träd. Och kraften därtill behöver icke vara större än ett senapskorns. Ty tron är förbindelse med Gud och hans väldiga makt. Och om strömbrytaren till det elektriska ljuset kringvrides eller handtaget till den elektriska motorn slås om av ett barn eller en väldig jätte — det har ingenting att betyda, ty strömstyrkan är precis densamma, om den hand, som sätter den i verksamhet, är liten eller stor, späd eller kraftig.

Frågan blir nu denna: Har församlingen som sådan utvecklats sig i enlighet med Guds avsikter? Tvärtom! Herren Jesus måste klaga: '*Men när Människosonen kommer, skall han finna tro på jorden?*'

I stället för en trons senapskornsförsamling skall han finna en i världsligt hänseende rik storkyrka, där allt, som tilltalar köttet finnes, medan dess dörr är tillsluten för Herren Jesus (Upp. 3: 20).

Den olycksaliga trakten efter storhet och världsligt inflytande har dödat den levande tron, och det levande hjärtelivet med Jesus har ersatts med tomma ceremonier eller gagnlös strävan att i egen kraft utbreda '*Guds rike*'. Där tron är borta, komma konsterna (ritualism, vaxljus, granna dräkter) fram, då de sanna levande ljusen icke längre kunna vara i kyrkan, komma 'levande' vaxljus in i stället, och då de guld-kristna flyttat ut, komma guldkåpor och förgyllda helgonbilder in i stället.

Bredden

Det lilla sätet har växt kraftigt. Hur oansenligt, svart och litet var det icke under apostlarnas dagar! Då voro de kristna världens avskrap. Men på trehundralet, i Konstantins dagar, då kristendomen blev upphöjd till statsreligion i det romerska riket, då de troende i st. f. att sitta i fängelsehålor fingo taga plats på ärestolar; då präktiga katedraler kommo i stället för de hemliga katakomberna — då blev den oansenliga kryddväxten ett stort träd. Men det var en onaturlig utveckling, ty senapskornet var ursprungligen bestämt till att bli en kryddväxt, men icke ett träd. Såsom kryddväxt kan senapskornet i sällsynta fall uppnå en höjd av ett par meter, men även då är det icke något träd, och allra

minst är det så rymligt och så starkt, att himmelens fåglar kunna bygga sina bon i dess grenar.

Nu mena väl många, att detta abnormt stora träd, som i sina grenar hyser himmelens fåglar, är en bild av evangelii slutliga triumf, men denna segersång sjunges för tidigt, ty det är med detta träd som med profeten Jonas märkvärdiga kurbits, som icke kunde stå emot den frätande masken och därför tvinade bort (Jona 4: 7). Det storslagna trädet bildade en stor motsättning till det ursprungliga svarta senapskornet. Väl har det oansenliga lilla senapskornet från Nasaret utvecklat mycken kraft under de först århundradena, men kryddväxten förblev låg och liten nere vid marken. Men genom främmande 'gödningsämnen' i marken växte den till kryddväxt bestämda kristenheten till ett onaturligt stort träd, vilket, i. st. f. att lämna ifrån sig trossäd, spred glans omkring sig och gav himmelens fåglar tillfälle att bygga sina bon i sina grenar och därvid på samma gång möjlighet att plocka bort det som ännu möjligen var kvar av trons senapskorn. Apostlarna hade rekryteras ur fiskares, publikaners och tältmakares led; nu blir det i stället en prästerlig ämbetsmannakår i granna kläder; förr hade evangelium predikats från en båt, i en sal i övre våningen och på torget; nu hade man sina siratliga ceremonier i överdådigt utstyrda katedraler. Kristendomens förakt hade förbytts i kejsrerlig ära.

Trädet bredde ut sig åt både öster och väster. Kejsar Konstantin gav belöningar till de städer, som förstörde de hedniska templen, och han tog bort allt, som förut hade hindrat oomvända människor att sluta sig till den kristna kyrkan. Så blevo på ett års tid tolv tusen män döpta i staden Rom förutom kvinnor och barn. Men... till var och en av dessa utdelades enligt romerska historieskrivare — tjugu guldmynt och en vit dräkt. Allehande ceremonier och riter med all den pomp och ståt, som konst och vetenskap på den tiden kunde åstadkomma, tillkommo nu i de förut så enkla kristna sammankomsterna. Trädet hade blivit stort och vackert, och himmelens fåglar — d. v. s. Satans redskap (se Matt. 13: 19) — funno däri plats och skydd för sina bon.

borta

Det grekiska ordet för 'församling' (eklesi'a) betyder ordagrant 'utkallad', d. v. s. *utkallad från världen*; men då församlingen hade blivit till ett sådant träd, har den 'kallat sig in i' världen och blivit införlivad med denna. Under utveckling av prakt och prål hölls redan år 325 i Nicea ett kyrkomöte under ledning av kejsar Konstantin, fastän denne ännu icke ens var döpt. Martyrkyrkan blev en folkkyrka; kyrkan hade förut varit i världen, men nu kommer världen in i kyrkan; korsets smälek tar slut, det bäres som smycke på bröstet och på furstarnas kronor.

Orena fåglar

'Himmelens fåglar' karakteriserades redan i första liknelsen såsom Satans verktyg, vilka plocka bort den goda säden. Dessa fåglar betyda precis detsamma i liknelsen om senapskornet. Trons senapskorn plockas bort, och yttre glans och härlighet sättes i stället.

Skillnaden mellan fåglarna i den första liknelsen och i denna är blott, att de i förra fallet flögo bort, medan de här bygga sina bon i trädets grenar. De ha nu blivit hemmastadda.

En liknande utveckling finna vi även i de sju sändebreven i Uppenbarelsebokens 2 och 3 kap. I den första församlingen har Satan sänt sina tjänare såsom apostlar, men de äro avslöjade. I den andra har han däremot sin synagoga. I den tredje församlingen — Pergamus' församling — finna vi Satans 'tron'; han är nu fullständigt hemma. Himmelens fåglar kunde nu — i form av hedniska bruk och världsliga principer — lugnt bygga sina bon i kristendomens träd. Och resultatet därav var ännu allvarligare än bortplockandet av säden i den första liknelsen. Detta träffade ju blott den enskildes troslov, medan det i denna tredje liknelse är fråga om hela församlingens tillstånd.

Vi läsa även annorstädes i skriften om ett stort och starkt vordet träd, i vilket himmelens fåglar hade byggt sina bon, nämligen i skildringen av Nebukadnessars storhet och fall (Dan. 4: 20—22). Och just så skall det gå med 'himmelrikets' kristliga träd. Så snart som de sanna troende ha blivit upptagna till Herrens möte, skall det

på jorden icke vara kvar annat än ett 'Babylon', en boning för onda andar och 'ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar' (Upp. 18: 2). Detta är Laodiceas kristendom, vilken väl har gott om silver och guld och purpur och scharlakan, rökverk och doftande salvor och vin och olja och allt vad skökosjälén kan åstunda, men som är lik ett ont träd, till vars rot yxan redan är satt.

Man förklarar denna liknelse om senapskornet gärna så, att den skulle betyda 'Gudsrikets utbredning till alla jordens änder, som ett träd, i vilket alla folk finna skydd.' Dock förgäter man därvid Herrens syfte med dessa liknelser; man lämnar den genomgående tråden och övergiver de klara riktlinjer, som man från början dragit upp. Den första liknelsen visar oss redan att 75 % av det utsädda blir utan resultat, och den andra liknelsen visar oss en åker, i vilken jämte vetet även ogräs i överflöd växer upp ända till tidsålderns slut, under det att vi i den fjärde liknelsen skola få göra bekantskap med det tilltagande inre fördärvet under bilden av surdegen. Trons inre kraft i det oansenliga senapskornet har blivit förlamad genom den abnorma yttre växten. Den lilla, föraktade skaran, bestämd till att lida betryck här i världen och växa upp såsom en kryddväxt, av vilken trons senapskorn skulle frambringas, har i stället valt till lösen: 'Låtom oss bliva stora!' Och trädet har verkligen blivit stort, och himmelens fåglar ha funnit plats däri för sina nästen och äro glada. Det är icke någon som helst svårighet att förstå innebörden av denna liknelse, även i dess minsta detaljer, såvida man håller sig strängt till Ordet och lämnar den från katolska kyrkan övertagna, gängse tolkningen, vilken anser sig som det segrande 'Gudsrike' på jorden och intet sinne har för den profetiska ordningsföljden, som tecknas för oss av Herren i dessa sju liknelser.

Denna liknelse om senapskornet är en tydlig illustration till Herrens allvarliga fråga: 'Men skall Människosonen, då han kommer, finna tro på jorden?' (Luk. 18: 8).

Hela kristendomen med de s. k. kristna folken har blivit till ett onaturligt, abnormt träd, som har föga att uppvisa av sin ursprungliga bestämmelse, nämligen att vara en senaps-kryddväxt, en trosalstrande

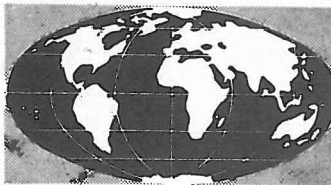
planta. Man må aldrig så mycket åberopa sig på den kristna kyrkans historia; denna historia är icke desto mindre något, som måste framkalla sorg och tårar; det är berättelsen om en sjunkande kyrka, om nedgång och förfall.

Herrens kryddväxt

'En man tog ett senapskorn och lade det i sin åker' (Matt. 31: 31). I vilket syfte gjorde han detta, om icke för att skörda senapsfrö därav? Han har dock kallat församlingen till 'tro' att därvid vaka över att inga fåglar finge plocka bort säden och ännu mindre bygga sina nästen där. Kristus har aldrig upphävt sitt ord: 'I världen skolen I lida betryck' men vad skall 'denne man' finna, när han kommer åter? Skall han skörda vad han har sått? Låtom oss vända oss bort från det som är härligt och stort för ögat och vända oss till det, som i världen är ringa och oansenligt! Låtom oss icke längre av evangelium göra ett bygge av allt slags mänsklig visdom och konst! Aldrig har en Sokrates' eller en Einsteins visdom och en Rembrandts eller en Beethovens konst — huru stort och härligt detta än må vara — frambragt att enda av trons senapskorn. Kristendomens kraft består uteslutande i det enfaldiga utförandet i tron av Guds ord med bortseende av alla andra stöd och åtgärder. Blott detta kan försätta berg och rycka upp träd. Guds barn äro kallade att mottaga evangelium såsom ett senapskorn och att lämna det ifrån sig såsom ett sådant; de må icke — i strid med senapskornets art och beskaffenhet — därav vänta sig ett stort träd; de må vara till freds med att efter Guds vilja och välbehag vara en Herrens kryddväxt, som kan sprida sin arom och frambringa sin oansenliga frukt härnere tills den dagen kommer, då den blir omplanterad i Herrens lustgård i himmelen.

Men trädet, som är fast rotat här i världen, skall förvisso icke undkomma sin dom. Redan är yxan satt till dess rot."¹⁾

Ur Den ekumeniska rörelsen och
vi frikyrkliga
D.O. Belfrage
Belfrages bokförlag, 1932

Världen idag

Företeelsen Billy Graham

□ Billy Graham har kommit och farit. Efter sig har han lämnat en het debatt omkring sin egen person. I Svensk Veckotidning har ledarskribenten gjort en ganska närgående granskning av företeelsen Billy Graham. Kritiken är svidande.

Billy Graham är en produkt av efterkrigstidens USA, skriver man, ja, en produkt vid sidan av alla de andra som sköljde över världen efter segern i andra världskriget. Det var en amerikansk massvåg av militärer, företag, hollywoodfilmer och dollar. Till det kom på den religiösa sidan ett amerikanskt väckelsemönster med massmöten, showbusiness, bakgrundskörer, hårt lanserade solister och en effektivt driven reklam.

Youth for Christ blev den landsvida rörelse i USA som skräddarsyddes för efterkrigstidens internationella amerikanisering med dess massdistribution, överdrivna ungdomlighet och showstil. Vid samma tid utvecklades också det starkt kommersiellt utformade radio- och TV-nätet i USA, och det mönstret var som hittat för massrörelser.

Billy Graham var en av de ganska dolda arbetare som fanns i Youth for Christ. Han befanns dock ha den utstrålning och enkelhet i förkunnelsen, som gjorde honom klippt och skuren för massmöten och massmedia. Framgången blev enorm och idag är Billy Grahams privata organisation i stort den enda kristna som har råd att köpa in sig i ameri-

kansk TV på de bästa tittartiderna.

Därför är det knappast Billy Graham utan de förväntningar som redan lockats fram och förstärkts innan han väl står där på talarstolen. Han är inte kommersiell men han är "såld" med det kommersiella livets USA-metoder.

Inspirationskällorna till förnyelse och livskraft ligger idag knappast i det amerikaniserade väckelsemönstret, skriver Svensk Veckotidning slutligen. Förnyelsen ligger säkert i andra väderstreck — kanske i de kyrkorsom för en förtvivlad men glad kamp för att överleva.

Problembarnet Israel

□ Medan stats- och regeringschefer från 35 länder gnuggar händerna av förtjusning över att den europeiska säkerhets- och samarbetskonferensen så säkert förts i hamn i Helsingfors, kämpar Israel en hektisk kamp för att undgå att uteslutas ur fredsorganisationen Förenta Nationerna.

— Detta är en glädjens och hoppets dag i Europa, sade Finlands president Kekkonen. Nu är det dags att säga att det förgångna är begravt och att en olycklig period är över för gott. Vi har all orsak att tro på en färd mot stabilitet och bestående fred.

Även svenskarna fick glädja sig lite extra när statsminister Palme helt apropå fick audiens hos USA:s utrikesminister Kissinger.

Nu är det snart bara problembarnet Israel kvar som kan hota världsfreden.

Kritiskt språk

□ En fara som den karismatiska

rörelsen befinner sig i är att man bara lyssnar till det man själv säger, skriver den kände karismatikern Michael Harper i en ledartitel i *Renewal*.

I Hemmets Vän kan vi läsa denna självvrannsakande kritik, som nu kommer från en av den karismatiska rörelsens ledande gestalter. Michael Harper ifrågasätter om den karismatiska rörelsen verkligen hör Andens röst när Anden talar ett kritiskt språk och inte uppskattning genom deras mun som mer opponerar sig än uppmuntrar.

Måste avskaffas

□ Om ateismen hade så många underbara lokaler och ett så stort garde välavlönade agitatorer som Svenska kyrkan har, så skulle de kunna göra hela svenska folket till ateister på ett par veckor.

Denna bistra kritik av Svenska kyrkan levererar Sven Stolpe, katolik, i pingstvännernas tidning *Dagen*. Denna förlamning som drabbat kyrkan tror Sven Stolpe måste bero på kyrkans tillgång på pengar.

— Statskyrkan måste avskaffas så att kyrkan hamnar i väldiga svårigheter. Då kan det bli någonting, säger Sven Stolpe och pekar på frikyrkan och offervilligheten där.

— Prästerna har det alldeles för bra. Nu får de flytta in i tio rum och kök. Det är för socialt lockande att bli präst. Lönerna måste skäras ned långt under arbetarlönerna.

Statskyrkans bundenhet till ett

ateistiskt parlament irriterar Stolpe.

— Det värsta är att de till och med kan bestämma kyrkans teologi genom att välja ut sådana biskopar som de vill ha.

Muslimmer mer lojala

□ Muhammedanismen breder ut sig i Afrika. De arabiska oljemagnaterna anslår stora summor för muhammedansk mission. Bl.a. har Idi Amin i Uganda fått 2 milj. dollar från Saudiarabien för att göra Uganda till en helt muhammedansk stat.

Det är lättare att regera över muslimer än över kristna, argumenterar man. Muslimerna följer sina ledare utan att knota, under det att de kristna gärna vill tänka själva, heter det.

Varning för Guds barn

□ Borås ekumeniska råd har skrivit till Skolöverstyrelsen angående Guds Barn. Varna alla rektorer för Guds Barn, skriver man. I Borås har man nämligen fått erfara att några medlemmar ur Guds Barn berett sig tillträde till skolan genom att föra skolans rektor bakom ljuset. Man agiterade sedan så länge på skoltid att lärare till slut fick slita eleverna från tillställningen.

Taxorna höjs

□ Det skall bli dyrare att skicka tidningar. Tidningstaxeutredningen föreslår nya höjningar. Om postverket skall få full kompensation för alla kostnader måste taxorna höjas med 40–50 procent.

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 16-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Björn Blåhammar, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—, Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker. Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 1236, 161 12 Bromma

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem
Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel. 08/80 38 89

GAMLA BRO, servering, vandrarhem
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...
Tel. 08/20 92 96
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen/Egnellska
Stockholm

— Så länge de kristna inte praktiserar Jesu lära i den egna gruppen, bör man verkligen inte kräva att samhället skall göra det. Låt oss praktisera Jesu lära i församlingen och genomföra den sanna kommunismen i den urkristna gemenskapens form. Då kommer alla klyftor att utraderas.

Adrian Holmberg, f.d. lektor och pingstvän men nu enbart broderskapare satt med bland åhörarna. Han begärde ordet.

— Jag förstår inte hur vi inom församlingen skall kunna skapa ett kristet samhälle. Det går ju inte att vi skall isolera oss från stora världen och göra ett kommunistiskt experiment. Vi är underkastade människornas villkor. Vi lever ju i världen och måste därför vara med i det sammanhang, där vi kan göra en insats.

Carl Gustaf Boëthius höll med **Adrian Holmberg** helt och fullt. Beträffande **Arne Imsen** var han dock tveksam. **Arne Imsen**s första anförande var han emot, hans andra var han för.

För att alla skulle veta var man hade att placera **Boëthius** själv, ville han kalla sig för väckelsekristen. Hela hans liv hade förändrats ett visst klockslag en höstdag 1938. Det var anledningen till att han ansåg väckelsekristendomen outhärlig.

Arne Imsen kom därefter med ytterligare ett inlägg.

— Av vad som framgått här ikväll, får man den uppfattningen att väckelsekristendomen är emot sociala reformer, medandets ärdepolitiskt ambitiösa, som äger det ideella patoset att reformera samhället. Det är karikatyrer. Det som skiljer oss åt är inte en politisk eller social fråga utan en teologisk fråga. Skillnaden ligger i guds bilden, kristus bilden och människobilden. Eftersom vi förankrat vår tro i bibeln och inte har något behov av att intellektualisera eller psykologisera något moment, kommer denna tro att helt och hållet sätta sin prägel på vårt liv och arbete.

— Vad har för övrigt väckelsekristendomen och kyrkokristendomen att lära av varandra. Det är ju alltid kyrkokristendomen som förfogat över resurserna.

— Det är då förnyelsen upphör som den levande kristendomen blir kyrkokristendom och förnuftsreligion. Då blir rörelse institution. Kyrkokristendomen söker sedan att med uppfostran, politik och andra mänskliga medel nå fram till det resultat, som är den levande kristendomens andrahandsverkningar.

— Låt oss tänka oss, att det skulle inträffa en märkbar uttunning av den väckelsekristna gruppen i ekumenisk riktning. Vad skulle bli resultatet? Den välsignelse som den lilla gruppen står för, skulle då gå förlorad. Det skulle nämligen inte bli något utbyte utan bara enkelriktad trafik. För att skydda sig finns då ingen annan väg än att gå isoleringens väg, om man inte skall förlora sin identitet. I det ögonblick den lilla gruppen integreras med något annat, perforeras den och förlorar just det som är typiskt för den.

Adrian Holmberg var dock inte nöjd.

— I församlingen kan jag bara hjälpa en och annan. I politiken kan jag nå alla.

Klockan närmade sig 22 och det blev dags att bryta debatten. **Arne Imsen** formulerade sina slutord.

— Det väsentliga och avgörande är människans frälsning. Utan frälsning är människan förlorad oberoende av vilken situation hon befinner sig i. Vi tror att Jesus uppstått igen. Just i uppståndelsetron ligger hemligheten till kraften för en insats i tiden. Genom denna tro och i den personliga upplevelsen av Jesus Kristus kan vi förverkliga Bergspredikan.

Stig Hamring ansåg sig nödsakad att i sin slutappell ge en förklaring till sitt personliga förhållande till Gud, eftersom han misstänkte att församlingen kunde hysa vissa tvivel om det. Sin gudsupplevelse betecknade han som ett intimt kärleksförhållande, ett broderskap och ett samtal utanför tid och rum.

För övrigt var han tacksam för att mötet hade kunnat äga rum, fastän han aldrig väntat sig att han skulle vara överens med **Arne Imsen** på alla punkter.

Så slutade den offentliga debatten, men i foajén fortsatte meningsutbytet en god stund till, innan man troppade av.

aktuellare än någonsin

pris 14: 50

inkl. moms.

Sänd mig mot postförskott
... ex Fruktad frihet

Namn:

Bostad:

Postnr, adr.:

Böcker av **Arne Imsen**:

Från död till liv

Har **Levi Petrus** rätt?

I världen men icke av världen
Tid att vakna.

MR-Förl. Box 344
101 24 Stockholm

C.G. Boëthius och tron

Liksom **Stig Hamring** uttalade sig om jungfrufödelsen och Jesu tillkommelse på debatten i Brommasalen, har **Carl Gustaf Boëthius** i tidningen *Broderskap* skrivit en artikel där han säger ifrån att det verkligen är på tiden att vi avlivar myten om jungfrufödelsen. Han föreslår ett förslag till trosbe-

känne som får en gammaldags läsare att önska att politiker och världsförbättrare kunde låta bibeln och uppenbarelsetron vara i fred. Trosbekännelsens "en helig, allmänlig kyrka", har han ändrat till "en ohelig, allmän kyrka". Eller, ännu hellre, "en syndig, allmän kyrka".

Så har alltså herr **Boëthius** avslöjat att han inte ens vet vad ordet helig betyder.

Låt oss helga oss från partipolitiken, så blir vi kanske bevarade i hoppet om Jesu återkomst och världens slutfrälsning!

Kristendom gäller . . .

gå evigt förlorad eller följa Jesus (även om hans väg gick till maranataväckelsen, och få himlen till arvedel. När mörkret och våndan var som störst, talade Herren till mej i ett profetiskt budskap. Tänk! Det var HAN som fört mej dit jag var. Han svarade just på de frågor som plågade mej och lovade hjälpa mej in i hans fria församling. "Han leder de ödmjuka rätt, han lär de ödmjuka sin väg". Ps 25:9.

Till Gamla Bro

Det fanns emellertid välmenande vänner som ställde sej frågande inför våra upplevelser. Jesu lärjungar var en gång ensamma i en båt. Då kom Jesus till dem, gående på sjön. Då blev de osäkra. De hade aldrig sett honom så tidigare. De till och med trodde han var en vålnad. Men Petrus' längtan efter Jesus var stor. Han ville ha klarhet. "Herre Om det ÄR du, så visa mej det!" Den bönen fanns inom mej när jag några dagar efter mötet i Örebro, hemma i ensamheten fick uppleva Andens dop. Innan jag hann forma bönen i ord kom bönesvaret. Tänk att redan här på jorden få stämma in i den himmelska lovsången till Jesus! Det följde en händelserik tid. Håkan fick visshet om dopets nödvändighet. Han döptes på ett möte i Lidköping i februari.

Så kom påsken, då vi erfor hur Gud ledde i detalj. Han öppnade på ett dramatiskt sätt våra ögon för den förljunga kärleksfilosofi, som den karismatisk-ekumeniska rörelsen har kommit att representera. Han till och med satte en frälsningssoldat i bilen som visades oss vägen till Gamla Bro i Stockholm! Till ett befrielsemöte med evangeliets tveeggade svärd.

Du kristne vän som trivs med din kristna livssyn! Kom ihåg att det gäller liv eller död. Både för dej och din omgivning. Herren säger: "Jag skulle önska att du vore antingen kall eller varm. Men nu då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dej ur min mun". Upp. 3:15—16. Själv behöver jag mer av detta gudomliga illamående, så att jag alltid låter Guds eld brinna inom mej. Även om det jag har kärt bränns upp.

Så vill jag även i fortsättningen gång på gång läsa 1 Petri 1:3—9. Tänk att det är GUDS MAKTT som genom tro bevarar oss från mörkets makt till himmelens härlighet!

*Ej för jordens millioner vill jag
byta denna fröjd*

*All dess härlighet och glans den är så tom
Ty min själ är vänd mot himlen, jag nu ser
dess gyllne kust*

Tänk att jag på hallelujasidan kom!

. . . Underbar liturgi

hon orkade med sin tunga arbetsuppgift. Ville hon inte ha hjälp? "Herren ger mej kraft, här är jag anställd, det går bra" var hennes övertygande svar. Kokerskan Maj? Hur tappert slet hon inte i värmen, och Ann-Mari med denna massa smörgåsar. Aldrig en kritik, aldrig att det gick långsamt, eller att någon var för sent kommen.

Pojkarna vid disken sjöng till Herrens ära! Vilket underbart arbetsteam! Glädjens apostels maning fullbordades!

Där satt jag ytterligare förvånad över hur pastor Arne Imsen med flera citerade Jeremia, Sakarja, Samuelsboken, Moseböckerna, Israels folks historia, över huvud taget Gamla Testamentet.

Bråttom rädda hedningar

I den kyrka jag tillhör t. v. är högmässotexten för söndagarna fastställda för ett år i taget, och jag tror de är uteslutande tagna ur Nya Testamentet. Gamla Testamentets skatter blir glömda. Ej heller talar man om Jesu återkomst. Endast då texten handlar om de tio jungfrurna. Det synes mej instängt att ha en sådan form. Skall vi frälsa hedningar, ateister så är det bråttom. Fria böner i anden! Därmed väntar vi Jesus, och talar om det.

Pastor Arne Imsen frågade var hängivenheten fanns. Var det någon som fann sin ära i att lida Jesu smälek utanför lägrer? Andemeningen i hans fråga var om vår tro möjligen var skryt. Så upplevde jag frågorna, och Malmköpingskonferensen.

Gud var sannerligen här ej räknestycke, utan ett vågstycke. Gud är solidarisk med allt som lider på denna jord. Tusenårsriket skall komma. Vi behövs där vi står i dag. Vi behöver prisa Gud med mod och glädje! Vi har benägenhet att slockna. Vi kände den helige Andes eld som talade! Herren skall en dag ge upprättelse åt sina martyrer, sina ledare, sin församling. Lovprisat vare Herrens heliga namn!

Med stor tacksamhet för Maranatabudskapet!

Fridshälsningar!

Gerda och Sture

Trollhättan

Att . . .

forts. fr. sid 7

själv kommit in i den ställningen att man haft överflöd. Allting i tillvaron är relativt. Den som har överflöd i dag har kanske brist i morgon. Herren känner de sina, och han vet hur han skall behandla oss för att

vi hela tiden skall vara beroende av honom. Har vi kommit i den situationen att vi har brist, så låt oss inte använda det som en orsak till knorriskhet eller klagan, utan låt oss bära fram det inför Herren och tacka Gud för de andra som har det bättre.

Det teologiska elementet som hade kunskap i den judiska teologin blev en snärjande fara för den urkristna församlingen. Nu har vi fått sådana utsökta diakoner, och äldstebroder, och en så utsökt föreståndare. Man börjar berömma sig av något som är av köttet. Det behöver inte vara så heller. Det kan vara så att några mäktiga kommer och lämnar sig åt Gud. Vi vill ha något att berömma oss av. Vi vill skapa en slags goodwill eller policy; image för vår verksamhet. Och vi talar om snälla, goda, intelligenta och duktiga människor. Men det är skrot alltihop. Den vi har att berömma oss av är Jesus Kristus och honom korsfästen.

Vår berömmelse är inte människor och saker. Det är inte ens andliga gåvor. Den församling som var mest oförvitlig i efterapostolisk tid var den lilla Filadelfiaförsamlingen, och där sade man: Vål är din kraft ringa . . . Det talas inte om att där skedde mirakulösa ting, att man drev ut onda andar. Vål är din kraft ringa. Det finns någonting som himmelen vill sanktionera på sitt eget sätt, och som strängt taget aldrig uppmärksammas eller uppskattas på jorden. *Du har tagit vara på mitt ord och har icke förnekat mitt namn.* Där ligger själva styrkan.

Vi har en tröghetslag och uppbromsningseffekter i vårt väsen. När anden kommer och vill ha oss åstad, där har vi så många förbehåll, svepskal och undanflykter, och vi dividerar och resonerar med Gud. När Anden inte är så stark, kommer alla dessa krafter att få fritt spelrum. Vi blir då lika gycklande, nojsande, stojande som de som på pingstdagen sa: De där är fulla av sött vin. Vi säger det på ett annat sätt bara, men det är samma ande som verkar fram det. Då är vi inne i en situation då vi ånyo börjar korsfästa Jesus. Så fort något annat än korset blir medelpunkten i ditt liv, så har tyngdpunkten flyttats.

Hebreerbrevets författare tar upp den här problematiken. Han börjar från grunden och talar om Jesus. Hebreerbrevet är en beskrivning av Jesus. Först var han ringare än änglarna, men nu har han blivit större än änglarna. Han är större än Moses, än tempeltjänsten, större än Josua och han är större än landet. Han är större än allt, han är överallt, han är förmer än allt. Så vill Hebreerbrevets författare leda oss tillbaka till ursprungsskedet, den första generationens entusiasm, intensitet, tillförsikt. Den första generationens kärlek, tro, livsöverflöd, beredvillighet, offersinne, förbuden och förväntan. Det korta perspektivets folk, som var redo att gå ur tiden när som helst, och som ständigt väntade sin Herre ifrån skyn.

Forts.

Profetia och verklighet

– i vår tid!

Skicka efter boken idag!!

15:— Orderadress:

MR-förlag, Box 344, 101 24 STHLM 1

KLARA TONER

● BUTIKEN:

- Biblar på många språk
- Rikt urval god andlig litteratur
- Grammofonskivor och kassettband
- Gitarrer med tillbehör

KLARA TONER

G:la Brog. 27
Stockholm ①-Centralen
Tel. 08/23 52 30

GAMLA BRO — med evangelium i centrum

Gamla Brogatan 27 ① Centralen, Stockholm

*förvandlat
av ungdom
som
förvandlats
genom
evangelium*

GAMLA BRO lever genom Guds Ande och kraft. Alltid evangelium i centrum. Alltid öppet för den som söker andlig hjälp. Jourtelefon: 235 230.

VÄCKELSEMÖTEN onsdag och lördag 19.30. Söndag 19.00.

BIBELSTUDIUM varje tisd. 19.30. Arne Imsen undervisar.

BÖNEMÖTEN. Vardagar 7.30 och 12.00.

KOM OCH LÄR KÄNNA VÅR JESUS!

● SERVERING

Trivsamma och rökfria lokaler mitt i city.

Hemlagade lunchrätter eller något från grillen.

Vacker festvåning för mindre sällskap — Sammanträdeslokaler —

Pilgrimshem
Ring för beställning!
Tel 235 230

Öppet vard. 9–23
Sönd. 12.30–23.00

Postgironr 44 10 05-6

● KLARA TONER

Rikt urval andlig litteratur
Biblar på många språk

Gitarrer, LP-skivor, Kassetter.

Öppet 9.30–18.00
Lörd. 9.30–14.00

Bandotek/lärum

Lyssna till bibelstudier och väckelsemöten på kassett. Väckelselitteratur i lärummet.

Öppet 9–23
Sönd. 12.30–23.00

Maranataförsamlingen i Stockholm

inbjuder till

Bibelskola på Gamla Bro

18 okt–23 nov

- Gatuevangelisation
- Bibelstudium
- Bön

**Allting gemensamt
Inga fasta avgifter**

Alla kan vara med!

Ring eller skriv din anmälan. Adress:

Maranataför. Box 344, 101 24 STOCKHOLM

Tel. 08/23 52 30

VÄLKOMMEN!

Prenumerera!

Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer.

Prenumerationspriset är:

Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 1:80:—. — Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet.
Postgiro 57 16 20-4.

Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer

☐ Är ny prenumerant

☐ Ja, jag vill bli kommissionär

Jag tar ex av Midnattsropet t. v.

Efternamn _____ Förnamn _____

c/o _____

Gata, Box, Postlåda etc. _____

Post-nr _____

Postanstalt _____

☐ kvartal 12:—

☐ halvår 23:—

☐ helår 45:—

Frankeras ej
M. R. betalar
portot

Till
MIDNATTSROPET
Pren.avd.
Box 1236
161 12 Bromma 12

Svarsförsändelse
Konto nr 4745